

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Флерт, уцени и високи потпетици

© Маја Божиновска, 2019

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2019

Тираж 500 примероци

**Ова издание е финансирано од Министерство за
култура на Република Северна Македонија.**

Флерт, ицени и високи
потпетици

Маја Божиновска

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Пролог

Комплексот од дрвени куќарки со големи, црвени покриви и мали прозорци на сидовите со мозаик од бели и кафеави тули, величествено се издигаше над прекрасното Беровско Езеро. Женски чекори го напуштија дворот на својот апартамент, а две зелени очи нетрпеливо гледаа кон големата порта која го означуваше влезот на прекрасниот и скап хотел во питомиот град. Се движеше брзо, постојано гледајќи во својот телефон, едвај пишувајќи со прстите, долги како грисини. Се тресеше како да имаше Паркинсонова болест, надевајќи се дека сонцето наскоро ќе се појави и ќе направи студот што толку го чувствуваше, да исчезне за момент. Крајот на белите скали се поврза со патот кој требаше да ја однесе на широката ливада, од другата страна на езерото. Зелената, смарагдна боја насекаде околу неа направи нејзиното брзање да се претвори во една убава прошетка. Патекаата беше празна и таа се чувствуваше како да е единствената која тоа попладне пешачи по патот на кој уште имаше знаци на одамна замината жолта убавица. беше февруари и немаше снег кој ќе ги заштитеше луѓето од сувиот студ.

Можеби ова е најладната зима досега, помисли кога со јаката од капутот го покри долниот дел од лицето. Конечно, по долго пешачење, ја здогледа ширинката. Ја виде и напуштената колиба, а малку понатаму ја здогледа и карпата на која седеше човекот со кој требаше да се сретне.

Тој замислено гледаше кон езерото, држејќи ги рацете во џеб, додека темното небо ја ширеше својата тага долу на земјата, правејќи денот да биде обоен во сиво. Му се доближи полека и, искористувајќи ја неговата изгубеност во светот на рајската убавина, седна до него и ги доближи своите коленици до неговите, испуштајќи тивка смеа.

„Се смрзнав дури да дојдам тука. Не си го чувствувам телото“. Нејзината глава се најде на неговото рамо, и одеднаш, студениот трепет по телото исчезна и таа почувствува топлина од самото негово присуство.

„Можеш да замислиш колку ми е ладно мене. Ти си таа која пешачеше. Јас седев и те чекав“.

„Ти си тој кој вчера пиел. Не може да ти е толку ладно“.

„Имаш право. Пиевме доста. Младоженецот сигурно нема да ја заборави својата последна ноќ како слободен. Од толку ергенски забави на кои сум присуствувал, можам да кажам дека оваа можеби беше најдобра“. Се сети на преполната дискотека од претходната вечер и на чадот од цигарите, кој му го зголемуваше слепилото предизвикано од алкохолот кој го пиеше во големи количини.

„Мило ми е. И јас си поминав убаво. Завршивме со сите состаноци кои ги имавме за викендов, а вчера вечерта имавме мала забава во хотелот“. Тој не одговори ништо. Продолжи да ја држи во својата преградка, целосно доживувајќи го спокојот на мирот кој го имаше ова место. Таму, помеѓу боровата шума, скриени во тивкиот и небучен предел под планините, немаше потреба да објаснуваат за тоа кои се, и да се правдаат зошто се заедно.

„Што сакаш да правиме? Сакаш да прошетаме малку? Многу е ладно“, рече, тресејќи се.

„Сакам да седнеме негде да јадеме. Гладна сум“. Нејзиното дишење во неговиот врат му годеше и тој задоволно се смееше. Близината на водата правеше воздухот да биде постуден и тие двајца сè повеќе и повеќе се стискаа еден до друг.

„Можеме да седнеме во едно ресторанче, блиску до велосипедската патека со поглед кон езерото. Или да отидеме во центарот таму да јадеме.“

„Кога ќе му се јавиме на Адам, да му кажеме дека сме се сретнале?“ Неочекуваното прашање што таа го постави ја уби целата романтика на нивната средба. Ја наведна главата кон нејзините очи, кои бараа од него да го изговори она кое не сакаше.

„Подоцна. Подоцна ќе му се јавиме.“ Молчеа и двајцата.

Продолжија да седат некое време, а потоа станаа и тргнаа по истиот пат од каде што дојде таа.

„Колата ми е зад онаа вила. Јас сум да одиме накај центарот“. Таа се сврте кон вилата, сè уште држејќи ја неговата рака, убаво сместена во зебот на неговиот црн капут. Во истиот тој момент низ гранките на големите борови, двајцата ги почувствуваа првите сончеви зраци тој ден.

„Се појави сонце“, се слушна весел женски глас.

Повторно се спуштија кон езерото и полека се приближија кон едно мало островче блиску до самиот брег. Прескокнувајќи ја водата, стапнаа на него и пред нив се појави прекрасното, вештачко езеро во ново руво. Сончевите зраци се распослаа по водената површина, давајќи ѝ сина боја. Нејзината радост насликана на нејзиното лице, чиј уметник беше тој самиот, направи неговата болка да се зголеми.

Тој нежно ја фати за вратот, и гледајќи ја со црните очи, тивко ѝ рече: „Ме полудуваш, знаеш ли! Многу ми е тешко. Ова мора да заврши.“

„И мене ми е тешко. Можеби и потешко отколку тебе.“

„Не е точно!“ Бесот на неговиот глас се рашири низ целото село. Најверојатно ќе продолжеше да владее, ако не ја доближеше кон себе, и не почнеше полудено да ја бакнува.

1 Викторија

Под дејство на утринските мачнини предизвикани од месечниот циклус, борбено ги мрдав сите екстремитети од телото, понесена од егзотичниот ритам на латино музиката од застарената плеј листа. Танцувајќи како да се наоѓам на главниот подиум во некоја диско-тека во Рио де Жанеиро, заводливо го кренав фустанот, забележувајќи како згоден странец, потпрен на шанкот, со неговите полни и сочни усни го вкусува мохитото, во комбинација со длабок и продорен поглед на моите гради, колкови и нозе.

Откако се свестив, и намерно се плеснав по главата поради мојата леснотија во секое време да им се препуштам на фантазиите, уште еднаш помислив колку би била одлична кога би пишувала сценарија за глупави и лигави романтични комедии. Најверојатно веќе би ги вкусувала плодовите на успехот. Би била милионерка и би планирала летниот одмор да го поминам на некое егзотично место. Напуштајќи ја таа идеја, и ставајќи ја во фолдерот *recycle bin*, кој и онака беше пренатрупан со разни глупости со кои се оптоваруваше мојот мозок, се фокусирав да направам правилен избор на гардероба во која ќе го сместам моето „со маки направено“ згодно тело.

Облечена во краток, тексас фустан, излегов од дома, користејќи го последното издание на сончевата убавина, која ја имаше потребната топлина да направи по природен пат да ми се исуши тазе измиената

коса. Возењето до центарот на Скопје траеше околу дваесет минути, па си дозволив незначајни мисли да ми поминуваат низ глава додека моите звучни сетила се фокусираа на целосно примање на музиката од телефонот. Музиката на посебен начин допираше до мене и правеше да се чувствувам исполнето, без разлика на фактот што морав да стојам во автобус преполн со пензионери.

Со дланката поминав низ излитената, и премногу носена чанта, допирајќи ја книгата, чии последни страници планирав да ги прочитам во автобусот. Ме интересираше дали главниот јунак ќе остане со неговата девојка или неговата љубовница.

Автобусот веќе ме однесе на познатиот Рекорд, и тогаш се соочив со масовно празнење и полнење на автобусот. Го забележав напнатото лице на возачот, чии црти јасно покажуваа дека патниците, и карактерот на неговата работа, го преминале прагот на толеранција.

О човече, никогаш не би била возач на автобус, промрморев тивко, додека од сите страни ме туркаа бесните и полни со енергија пензионери. Потоа гласот во мојата глава рече: Ти не знаеш кола да возиш, па автобус ќе возиш. Се сетив на девојката која е возач на автобусот со број 3, која изгледа доста секси со сината униформа, припиена за нејзиното тело. Големите мачкести очила ѝ ги истакнуваа коските на брадата, особено кога ќе им се насмевнеше на пензионерите во вторник и петок. Изгледа ѝ беа омилена група патници. Впрочем, и јас ги сакав. Како да даваат надеж дека сите кога ќе остариме, ќе го зачуваме тој детски дух, и таа безгрижност која сè повеќе недостасува во ова турбулентно окружување во кое живее светот.

* * *

Конечно пристигнав во кафулето во кое требаше да се најдам со Еми, која беше седната на маса до долгиот шанк и ме пречека со долга и цврста прегратка, како штотуку да сум се вратила од печалба. Ѐ возвратив

со истиот интензитет на стискање на нејзиното кревка и мало тело, затоа што и јас бев среќна што ја гледам. Разговорот се одвиваше како да сме на некоја вртелешка, постојано вртење на истите теми, истите дилеми и мисли, кои нè прогонуваа.

Јас бев прогонувана од времето кое ме газеше и упорно ме потсетуваше на моето тапкање во место, а Еми беше прогонувана од стравот што ја обземаше секогаш кога ќе помислеше на иднината, и на помислата да почне заеднички живот со нејзиниот долгогодишен партнер.

Еми почна да ми раскажува за нејзината нова професија која уште беше несфатлива за мене. Пред неколку години почна да работи како аматер фотограф за некои мали настани и прослави. Да бидам искрена, уште тогаш мислев дека тоа е лоша идеја, поради нејзиниот антиталент за сликање, кој го прикажуваше уште кога бевме средношколки. Изгледа и таа беше свесна за мојата недоверба спрема нејзината работа, па од чантата извади големо плико во кое се наоѓаа повеќе фотографии.

Нежно поминав со дланките по фотографиите и ја погледнав со восхит. Сликите неверојатно ја прикажуваа убавината на Беровското Езеро, со сите негови смирувачки нијанси под раскошната борова шума.

Ги гледав и го замислив мојот статус на Facebook - *feeling nostalgic*. Сликите ме вратија назад во времето кога бевме на екскурзија во тој мал град. Се почувствував како јас лично да седам на брегот на езерото, свртена кон контурите на последните зраци на сонцето.

„Браво, Еми - ова е супер. Навистина сум изненадена.“ Тоа беше вистината, не ѝ мачкав очи зашто ми е пријателка.

„Ти се допаѓаат?“ праша, додека нервозно мешаше со изгрисеното лажиче во веќе испиеното макијато.

„Ти имам кажано дека почнав да одам на курс по фотографија пред неколку години. Ама некако слабо ми одеше со работа. Имав понуди, ама не беше

ништо сериозно. Пред некое време аплицирав во една агенција за алтернативен туризам. Добив задача да изработам фотографии од пејзаж со зајдисонце со мој избор на место, па искористив што бевме во Берово, да се посветам малку на кариерата. Ти си прва која ги гледа сликиве. Се надевам дека ќе ја добијам работата“. Се насмевна гордо, што беше сосема во ред. Одамна научив дека е грев да се биде скромен во овој натпреварувачки-настроен свет.

„Се надевам и јас. Навистина се добри. Би требало да почнеш да се промовираш на Facebook. Многу си добра. Сликите се лудило.“ Често знам да кажам убав збор и пофалба, затоа што тоа е нешто за кое знам дека им е потребно на луѓето да го слушнат. Мислам дека е добар создател на самоверба кај другите, што значи дека правам добро дело за човештвото кога дела комплименти ваму-таму.

Размислувајќи за несфатениот талент на Еми за фотографирање, почнав да се молам во себе да се случи некое чудо и утре кога ќе се разбудам, да сфатам дека и јас имам некаква дарба, пример, за маникир и педикир да речеме. Ако таа преку ноќ научила да стане фотограф од прва класа, тогаш и јас би можела да цртам мали пеперутки на ноктот на малиот прст на некоја госпоѓа од високата класа, и да собирам доволно пари за купување мала гарсоньера на некоја добра локација.

Обожавам да фантазирам.

Еми беше фокусирана на чекирањето на *Facebook* и постојано следеше колку лајкови ќе добие нашето чекирање во *Ливада*.

Во наредниот момент, прелистувањето на фотографиите престана, и вниманието ми се насочи кон една фотографија коа беше различна од другите, затоа што на неа немаше само пејзаж. Имаше две човечки фигури, машка и женска. На фотографијата јасно се гледаа нивните лица, кои ми беа сосема непознати. Стоеја блиску до езерото, свртени кон сонцето, со преубави насмевки, кои се надополнуваа една со друга во виорот на очигледното, обострано гласно смеење.

Веднаш забележав дека има и други фотографии со двајцата непознати модели, кои не изгледаа како да позираат. Напротив, како да не беа свесни дека се под будното око на некој набљудувач на нивната очигледно љубовна приказна. Имаше четири или пет вакви фотографии.

„Сериозно се преубави. А, кои се двајцава на сликите?“ прашав испитувачки.

„Не знам“, одговори, сè уште фокусирана на нејзиниот телефон. Почнав да ја мрдам главата лево десно, помислувајќи на Марк Закерберг и на неговото неверојатно влијание врз промените на социјалниот живот на луѓето.

Дваесетти век, врати се!

„Се појавија од нигде никаде пред мојот фотоапарат. Со оглед на тоа што беа премногу зафатени драпајќи се, не ни забележаа дека некој ги фотографира. А искрено, ми беше предизвик, да успеам да доловам човечка емоција на фотографија, особено кога не е вештачки креирана. Погледни ги нивните движења, погледи, гестови. Ништо од ова немаше да изгледа вака ако знаеја дека некој ги фотографира. Ке беше одглумено и немаше да извира природно од нив, толку детално и толку интимно. Како кога гледаш филм, само преку низа на фотографии, ти самиот можеш да ги замислуваш нивните реплики, нивните емоции и нивната приказна.“

Над мојата уста остана трага од прикриена насмевка, поради нејзиниот професионален одговор на моето обично прашање.

„Па добро, јасно се гледа дека станува збор за заљубен пар. Ама малку си забегана што си ги фотографирала, како некој манијак. Си можела да ги прескокнеш и да продолжиш да го сликаш само езерото“.

„Случајно излезе. Нема да ги објавам“, рече, со залутен поглед кон келнерот кој нè служеше. „Ова ми беше на некој начин вежба да видам колку можам, моменти доживевани од некој друг, да ги пренесам до оние кои ја гледаат фотографијата. Мислам дека успеав во тоа, со оглед на твојата реакција на фотографиите“.

„Па да, морам да признам дека изгледаат многу убаво заедно. Дечкото ја гледа на посебен начин, и најважно од сè, се смее со неа, што не е мала работа, нели?“

Еми ме погледна како да ѝ кажав дека сакам да го легнам дечко ѝ, или дека можеби не носам гаќи под фустанот. Таа одеднаш потскокна од столчето, а јас инстинктивно се повлекох назад, чувствувајќи морници од нејзината кисела насмевка.

„Кога сме веќе кај тоа, кажи ми?“ Паузираше по теркот на паузите во холивудските филмови. „Фати ли некој, а?“ Тоа „а“ ми предизвика болка во желудникот. Потоа нажалено додаде: „Не треба човек да лета во облаци. Нема ништо романтично во тоа да си сам. А ти си проклето романтична!“

Таа реченица лебдеше во воздухот со еден голем извичник на крајот. Вистината беше дека во последно време станував премногу патетична и романтичарот во мене сè повеќе и повеќе завладуваше.

„Не ми треба некој. Сè што сакам моментално е да имам работа, да му се плукнам. И ми се допаѓаат овие двајца и Беровското Езеро. И да ти одговарам на прашањето. Немам дечко или некој со кој се гледам. Сува сум како лист во есен.“ Се обидов да кажам шега типична за луѓето кои се подолг период сами, но само се избламирав, повеќе пред самата себеси отколку пред неа, затоа што таа ништо не ме слушна. Изгледаше како одеднаш да сфати дека ја заборавила пеглата вклучена.

„Мила, убаво што се видовме, но сега морам да бегам. Ако толку ти се свиѓаат сликите, можеш да ги земеш и да ги закачиш на она твое големо пано во твојата соба. Уште ли го имаш?“ Еми веќе почна да си ги собира своите работи од масата, давајќи ми знак дека треба под итно да си одиме. Нејзиното момче веќе ја чекаше со колата паркирана на несоодветно место, за да ја однесе на јога. Нормално, како и секогаш, тој ги прекинуваше сите негови обврски за да се претвори во личен шофер на неговата девојка. Класика.

Добри триесет секунди зјапав во тие парчиња хартија, кои како да врештеа на цел глас: *Земи нè, Викторија!*

Навистина немаше потреба од дополнително ѓубре во мојата куќа, но од друга страна, сигурно ќе имаше место за нив помеѓу картите од журки, концерти, листови со гледање, салфети...

„Океј, ќе ги земам. Ми текна нешто. Можам да ги покажам на еден другар кој се занимава со фотографија, па ако не ти успее ова со алтернативниот туризам, може ќе сака да те земе како негов соработник.“

„Може. Во животот секогаш е добро човек да има опции.“

Откако ја плативме сметката, се прегрнавме пред влезот на самото кафуле, како тоа да е последен пат кога ќе се видиме.

2

Агам

На верандата од дворот кој се наоѓаше во длабина-та помеѓу вториот и третиот влез од зграда два, и кој делуваше како изолиран и скриен дел од таа стара четири-катна зграда, во безвременскиот Карпош, машка крупна фигура ги оптегна своите долги нозе на белата столица пред себе, и со голем мерак прилегна во столицата во која веќе два часа седеше и со голема концентрација зјапаше во екранот на неговиот лаптоп. За момент ги тргна очите од направата која штетно влијае на човековиот вид и се загледа во чашата со минерална вода, гледајќи како меурчињата се судруваат едни со други, а потоа сплотени во едно, се издигаат на површината на чашата. Тој уморно си ги протри очите со предниот дел од дланките и погледна кон големото чудесно пространство над него.

Небото мирно дишеше над преполното Скопје, а неговата исполнетост со трепкав сјај навестуваше дека утре денот нема да го разочара. Скоро нечујните чекори кои доаѓаа од дневната соба на станот, го прекинаа неговото флертување со ѕвездите и го насочија неговото лице кон тиркизно-обоената завеса, која беше тргната од негувани прсти, чие тргање откри убав женски лик.

Девојката ја тргна настрана русата коса и трмаво се упати накај мажот кој флертувачки ја погледна,

веднаш штом нејзината фигура се вгнезди во неговите очи. Тој најверојатно никогаш нема да заборави колку убаво изгледаше таа летна ноќ, прозевајќи се, и борејќи се да се ослободи од дремката која ја совлада и која ја зароби на каучот во дневната соба, во станот на неговата мајка. Неговата мајка која неуморно патуваше низ светот.

„Ејјј. Како ја зареди со спиењево, мислев дека ќе спиеш до утре сабајле“, успеа да каже низ бакнежот кој ја врати меѓу будните.

„Ништо чудно. Среќа што го вклучив алармот, инаку и тоа ќе се случеше. Многу сум уморна“, одговори нежно, сместувајќи се во неговиот skut, задоволна од допирот на неговите раце околу нејзината тенка половина.

„Оваа недела ти беше многу напорна. Гледај да се одмориш за време на викендов. Како си поминавте вчера?“

„Досадно. Храната беше ужасна. На крај завршивме јадејќи хамбургери.“

„Најдобар начин да се заврши досадна вечер.“
Очите му заиграа при самата помисла на името на еден од најпознатите локали за дебелеење на луѓето во Скопје.

„Одамна немам јадено од *Burgers Land*. Можам да јадам после. Никола ми пиша за вечер, дали сме биле за пиво.“

„Може. Ама прво морам да се расонам како што треба. Уште спијам. Ќе одам да се истуширам“.

„Добро. Јас ќе ти направам кафе. А потоа ќе ти се придружам.“ Се насмеа како ерген кој фалбациски ги раскажува своите авантури на пар во долгогодишна врска. А потоа со врел поглед помина со раката по нејзиниот задник, замислувајќи го гол и мокар.

„Едвај чекам. Не мораш да правиш кафе. Дојди веднаш. Те чекам да ми го истриеш грбот.“ Весело скокна од неговиот skut, погледнувајќи го со поспаните и црвени очи.

„Инаку, заврши со работа?“ Екранот на лаптопот, кој покажуваше некаков документ, ја потсети на состојбата во која го остави пред да легне како заклана.

„Па да. Ги завршив последните детали за презентацијата за кампањата за карамела штанглите. Утре ќе се испрати известување до сите пишани и електронски медиуми за начинот на одвивање на кампањата. Денес ги добив и последните мостри од крајниот примерок на новата амбалажа. Многу е јака. Ќе ти ја покажам после.“

„Баш сакам да ја видам. Сигурна сум дека кампањата ќе биде успешна“, го охрабри.

„Мора да биде“, рече неубедливо. „Оди ти, ќе дојдам за кратко. Ми текна дека морам да завршам уште нешто.“ Се надеваше дека јачината на бакнежот на нејзините усни ќе направи таа да не ја направи таа нејзина фаца, која секогаш му ја правеше кога ќе му се налутеше за нешто.

„Ајде добро.“ Се оттргна од него, бакнувајќи го брзо. Сепак имаше право. Таа не ја направи фацата, поради која личеше како налутено девојче.

„Те чекам да дојдеш. А што треба да завршиш? Нели заврши со соопштението?“ Се загледа во отворениот документ, како да очекуваше дека ќе прозбори во секој момент.

„Нешто околу човечки ресурси. Знаеш дека сме во период кога постојано вработуваме некој, па сакав да разгледам неколку апликации на кандидати кои сметам дека треба да бидат повикани на интервју наредната недела“, ѝ објасни, гледајќи како ја тегне широката, долга маица. Изгледаше навистина убаво.

„Добро. Ама побрзај, важи? Дур сум расположена.“ Ја поткрена маицата доволно високо за да ги открие нејзините гради, и смеејќи се, ја напушти верандата. Тој ѝ се насмеа кокетно, обидувајќи да не стане веднаш и да заборави на она што сакаше да го направи.

Го отвори фајлот во кој се наоѓаа сите примени апликации, одвојувајќи четири, кои почна да ги разгледува внимателно. Веднаш потоа го отвори неговиот

службен мејл и испрати порака до кандидатот кој имаше доволно искуство за бараната позиција. Откако заврши со испраќањето на останатите мејлови, почна да ја разгледува работната биографија на кандидатот кој му остави впечаток уште првиот пат кога ја прочита. Кандидатот имаше посетено повеќе обуки, имаше познавање на различни интернет алатки, зборуваше два странски јазици и имаше направено голем број проекти. Единствен недостаток беше работно искуство. И покрај тоа што беше свесен дека никој не може да се роди со потребното искуство и дека на секој треба да му се даде шанса за работа, сепак не можеше да замижи очи и да прими некој во неговата фирма кој не знае како е да се работи во една маркетинг агенција. Не мислејќи се уште еднаш, ја напиша пораката и стисна „испрати“. Потоа ги исклучи сите други отворени документи и кликањето на **shut down** официјално го прогласи крајот на неговата работа таа вечер.

Набрзинка го затвори лаптопот и повторно погледна кон небото. „Ова ќе биде убава вечер“, си рече самиот себеси и ентузијастички се упати внатре во станот. Минералната вода остана неиспиена во големата чаша, од која продолжи да се слуша звукот на веселите меурчиња.

* * *

Беше единаесет часот навечер, еден час пред почетокот на нов ден во новата *Сахара*. Веќе еден час пешачев по преполниот кеј, кој беше поле на војување помеѓу актуелната денс музика од едната страна и ромска музика од другата.

Прошетката во која уживав ми се виде доволна, па полека се упатив кон мојата убава зграда. Беше розова и баш штета што не можеше да зборува како онаа од популарната, телевизиска детска серија.

Откако се сместив во мојот кревет, избегнувајќи ги *старите* кои си ја бркаа својата работа, почнав да читам нешто кое ме правеше горда и среќна. Неколкупати

го препрочитав мојот прв текст, подготвувајќи се за нова авантура. Со прстите си играв со шолјата со чај, напивка која го смируваше моето немирно срце, кое беше потресено од разочарувањето со кое се соочи тој ден.

Не бев толку разочарана од фактот што бев одбиена по стоти пат. Повеќе бев разочарана што животот на останатите не е таков како што изгледа. Гледајќи во белиот таван над мене, престанав да размислувам за денот кој полека се претвораше во „вчера“ и случајното забележување на цагерот, кој означуваше полноќ, ме поттикна да мислам на утрешниот ден. Ми се допаѓаше неизвесноста со која се карактеризира секој нареден ден. Ми се допаѓаше неочекуваниот и непланираниот тек на настаните.